

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

CÓLERA ESPANYOL.

ESTANCO NACIONAL

CASSOS SOSPITOSOS.

FELIX CARCUNDUS (de Buffon.)

No sè si algú l' haurà descrit avants que jo; pero casi bè es impossible que ho haja fet del natural, tal com jo l' hi vist y l' estich veyent tots los dias, després d' aquestos de pò del cólera deguts á un desdixat discurs de un tal senyor Pidal, mal fumigat pèl Sr. Cánovas, ab complert desconeixement del Códich.

¿Lo volen coneixe?

Es un home petitò, de cara rodoneta, mal afeitadot, sense bigoti, patillas, mosca, ni pera. En general, vesteix robas groguencas; porta gorra de vellut negre y sols usa americana; calsa espadnyas de mosso de l' escuadra y de tant en tant fuma un puro de calè.

Quan lo sèu fill era estudiant, que seguia la carrera eclesiástica, fumava millor, pues aquest que llavors se dedicava al contrabando de tabacos, n' hi proporcionava alguns; ara 'ls dias en que la cosa vá una mica grassona se permet lo luxo de fumar ab pipa.

Lo sèu ofici avuy es molt variat. Com lo sèu filllet ha acabat ja la carrera y ha pogut arplegar una rectoria, encare que magreta, Dèu n' hi dò, se dedica á cultivar quatre cols, bròquils, monjetas y escarolas en un trosset d' hort que tenen al peu mateix de la casa, y pidolant fems per un costat y amenassant als pobres pagesos per altre ab las penas eternas del infern, fa que 'ls llanuts vajin á regalarli algun jornal; aixís es que aquell hortet sembla un pomet de flors y... ¡vajal dona pèl gasto de la casa, no havent de comprar verduras en totl' any.

Com es natural, fá ademès de campaner, sagristá y escolá major, procurador funerari y cobrador de las cadiras de l' iglesia.

Quan hi ha que sentirlo es quan se posa á fer discursos, que varian sempre sobre 'l mateix tema ó siga sobre la *liberalitat dels homes*. Es necessari advertir que tant ell com lo sant varò del sèu fill eran soldats de 'n Savalls, y si mal no recordo, formavan part de la columna que váfusellar en Llayers á aquella pila d' infelissos pares de familia pèl sol delictè de haver vestit l' uniforme de carrabiner.

Las sèvas paraulas favoritas son sempre amenassas de trabucassos al dret y al costat y fins per l' esquena; sempre está disposat á matar á tothom, y com de un home aixís no hi ha que fiarse'n gayre, molta gent poruga 'l tem una mica; y ab los que no son poruchs, dit siga de pas, no acostuma á ser tant valent.

Ell ab los sèus discursos y amenassas ha lograt restablir lo suprimint quint manament de la Iglesia, ó sia lo fer pagar delmes y primadas. Ja havém dit lo dels jornals y fems per l' hortet; donchs tot predicant lo sèu filllet en lo presbiteri durant la missa major ha lograt ferse donar vi pèl gasto y per vendre y are demana blat.

L' argument no es dolent: diu: «Jo faig que 'l mèu fill resi y demani á Dèu pèl bon éxit de las vostras cullitas, luego una part d' aquesta cullita es deguda al vostre treball, l' altra part á las oracions del mèu fill; ell prega per tothom; luego, tots deuen darli una part de lo que cullen.»

Lo millor del cas es que n' hi ha pochs que donan per devociò; los més donan per compromís; altres no donan perque no tenen y 'ls demès perque no volen. De tots modos poden estar segurs de que aquest any cullirà blat per fer un reconet. ¡Si es tant pobre aquella rectoria!

L' últim dia que vaig sentirlo predicar, era entre varios increduls en una taula del café.

«L' home ha de ser generós, deya, qui tè, déu donar al qui no tinga, y 'l que no tè deu demanar al qui tè.»

Aquí varen ferli algunas observacions molt lògicas, perque á aquest pas vindriam á ser tots una colla de ganduls.

«No senyor, vá replicar, si jo un dia tinch gana, entraré en una fonda y m' atiparé tot lo que pugui, luego diré al fondista: tenia gana y cap calè, vostè que la vianda l' hi sobra tenia en cambi la obligació de mantenirme, ab aixó estém en paus.»

Molt fácil fóra que 'l fondista bèn convensut ab la forsa de tal argument, l' hi endressés algunas garrotadas ateas que l' hi traguessen las ganas de tornarhi, á pesar de que aquesta gent no escarmenta may.

Ell no tè cap vici lleig; unicament fuma, béu, juga, pren café, busca convertir noyas repartintse la feyna ab lo sèu fill preparantlas pèl matrimoni, y ensenya doctrina á las casadas, fent de manera que ningú puga enterarse de las faltas que pujan cometre.... tot aprenentla. Ell, aixó si, es honrat á carta cabal y exactíssim en tot quant fá referencia á diner; vejín sinó lo següent exemple ó jaculatoria:

Era 'l diumenge passat; tres senyoras de las que encare ván á missa, varen pendre cadiras en la matinal; cada cadira val un quarto y al passar lo nostre héroe á cobrar, li varen donar una pesseta. Ab la major regularitat, honradés y hombria de bè, y sense donar lloch á cap queixa absolutament se vá ficar la pesseta á la butxaca y sols vá tornar los 31 quartos de cambi, després de haverli demanat tres ó quatre vegadas.

¿No es veritat que aquest tipo no tè igual?

Donchs sápigán que entre 'ls 31 quartos del cambi

després se n' hi varen trobar 9 de falsos. Veritat es qu' ell no se 'ls fá.

P. A. U.

EN LA TRANVIA.

—Conductor, pari, crida una senyora grossa, que vá ab una noya bastant passadora, al passar la tranvia del Ensanche. Pero com no pará al cridar ella, las deixá bon tros enrera y á més caminant com una carabassa, no hi arribava may.

—¿Qu' hem de fer, crida 'l cotxero, qu' encare son al Pla de Palacio?

—Ay, gracias á Dèu, feu tot esbufegant la senyora, al pujarhi y passar de cantò per la porta acompanyada de la que devia ser la sèva filla. Mes com lo cotxe arrancá qu' encare no estava sentada, tot tambalejant aná á caure sobre un senyor que presentava un cap de melò á la fresca, per haver deixat lo *panamá* sobre l' asiento mentres llegia 'l *Brusi*.

—Caramba; cridá 'l senyor de la clepsa al rebre 'l fardo que li queya á sobre y alsant un peu fins al asiento. ¡Quina trepitjada, feu tot mirantse las botas enllustradas de nou y que perxó havia colocat ab molt cuydado 'ls peus al mitj del cotxe.

—La culpa la tè aquest conductor que toca 'l timbre antes de temps, ximple.

—No t' has descuydat pas las lliga-camas á casa 'l betas y fils? diu la mare á sa filla tant bon punt s' han assentat.

—No, l' has ha embolicadas ab los boixos de la cotilla. ¿Ha vist aquellas mitxas granates? Eran bonicas; perque no las comprava?

—Eran massa llargas.

—Si 's portan!

—Cá, cá, son fetas ab máquina y 's destrian totas.

—Jo ja li vaig dir á D. Mariano, diu un senyor vell parlant ab un altre del davant; ab aquesta fabrica te 'l pá guanyat; pero no farà res, no farà res, ja li dich jo.

—Y després altre cosa, 'ls estampats....

—Calli home, si li vaig dir; los estampats, per si sols los estampats....

La tranvia 's para y puja una minyona ab lo cistell de la plassa.

—Noya l' haurás de deixar á fora 'l cistell.

—Bueno, aquí no farà tanta calor.

—Sentat aquí, aguantante ab lo freno.

—Vaja no toquem, vostè si que 'l necessita 'l freno.

—Atureus.

—Alto, apa depressa mestressa, pujéu.

—Me pensaba que no hi cabria, vinch morta dels peus, ¡ay Reynal gracias á Dèu que hi soch. Qui pogués se senyora per portá gorro, pinturas y aná ab cotxe tot lo dial..

—Quina pudò, feu lo senyor del *Brusi*, recullint lo barret per apartarse del cabás de la dona que acabava de pujar.

—Qué murmura aquest senyor, potser si que perque una es pobre no podrá anar ab cotxe.

—¿Qué portéu aquí que fá pudò?

—Que delicat! Aquest bacallá fè pudò? Fé pudò un *morret* que l' he pagat á dotze? De més dolent no 'n menjés! Es remullat d' aquest dematí. Are si que no 's pot remullar un dia per altre, ab aquesta calò.

—Teniu, jova.

—Quant val?

—Sis quartos.

—Ahont se 's vist sis quartos! Es hò aixó! Cada dia preus nous; ahir me 'n ván fè pagá cinch.

—Li devian voler regalá 'l quarto, perque 'n val sis. Miri, aquí hi ha la tarifa.

—Qué papers! Los papers diuen tot lo que se 'ls fá dir. Ahir ne vaig pagar cinch.

—No se 'n deu recordar.

—Vegi si ho sè bé, que no 'n portava més. Tingui, aquí 'ls tè y com hi ha món no 'm tornarán á enganyar més.

—Cuydado qu' are vè una volta: aguántat bè, maca.

—No tingui pò.

—Ay mare, aquesta criatura.

—Vaja dona tracti millor á las criaturas. ¿No veu que ha sigut ab aquesta volta?

—No s' hagués estat dreta no m' hauria vingut á sobre.

—Després una 's troba tacas que ni sap com se las ha fetas, afegeix una que sembla bugadera y que porta 'l vestit de teixit ja deslluit per las rentadas.

—Ja tè rahò, de dintre tant es com me la trech que com me la poso: sembla á punt de ficar á la calaixera; pero 'l vestit jo no sè com me l' embruto; una s' acostá á un puesto y ja tè la taca.

—Miri, jo també soch molt curiosa perque ¿sab? la llimpiesa es mitja vida. La roba costa de tenirla neta: aixó ningú ho sab sino la que li costa las sèvas suadas. Hi soch molt mirada; ¿veu aquestas faldillas? Son de dimecres; aixó la roba de color qu' es la que 's confón més; pero la blanca, miri (y desfentse uns quants botons del sach fica 'ls dits dintre la cotilla y estirant un xich la camisa, afegeix, ¿Veu? De diumenje. Ah, no, filla 's necessita ferso una mateixa; á mí 'm fán riure

'ls senyors que se las tenen de nets, y ván més confosos... Qué pagarian de gastar aquest color. La roba será ordinaria; pero fá més goig que la sèva de tela y de color de pera cuyta.

—Ah, ja fariam tolas dugas; se coneix qu' es neta com jo.

—A mí ja 'm pot coneix que....

—Cuydado dona que se me 'n porta 'ls lentes ab aquets accionats.

—¿Jo? ¿Y com ha estat?

—Si m' ha vingut á ficá 'ls dits per entre 'ls cordons.

—Tambè es hò aixó: si no 'n portessen no 'ls passaria: aquets senyors sols sigui fè 'l maco... Vés hont ván ab 'ls *alientos* encasquetats al nas...

—Quan sigui prop del carrer de Bonavista pari.

—Si pogués tenir més giro, 'ls estampats sols l' hi bastarian á cubrir..

—No ho crech, perque donés s' haurian de fè alguns cambis. La part dels estampats es bona; pero are tè 'ls sèus contras: primer ja li vaig dir á n' ell....

—Quan vulguis baixá maca...

—Truqui.

—Que vols lo cistell?

—Apa, dongui.

—Adiós.

—Pasiho bè.

—Cuydado *senyores* are vè una curva, ¡aguántate bè.

—Algun dia hi haurá una desgracia ab aquestas voltas.

—Me sembla que veig 'l tranvia á trossos.

—Cá, no tingui pò.

—Encare com no las arreglan perque no siguin tant suptadas. Veu la tranvia de Gracia, no 'n fá cap de volta, no més la del portal del Angel, y aixó perque? Perque s' han sapigut arreglá al fè 'l trassat dels rails, ab alguna cosa s' ha de coneix 'l talent.

—Ab caramba, dispensi no l' havia conegut.

—Jo ja feya rato que me 'l mirava.

—Y com vá, com vá? vostè se 'n deu aná á la torre.

—Si, hém vingut á passá l' istiu aquí, la senyora ho ha volgut per distreure una mica.

—Si, si, ja 's necessita; vostè ho ha de tenir pesat.

—Deixis de pujá y baixá de la manera que ho haig de fer jo; pero quan arribo á casa 'm poso á la fresca y regant lo jardí y cuydant los aucells me passa 'l rato sens adornarmen. Miri, are vinch de comprar aquesta clavellina.

—Es bèn maca.

—Ja 'n tenim de tolas classes.

—Qué porta aquí?

—Un passarell, l' he comprat per apariar ab una canaria.

—Si, son los millors los travessats de passarell.

—¡Vatua nadal qu' es aixó?

—No es res, senyors, ha descarrilat 'l cotxe.

—Bona l' hem feta.

—Lo qu' es jo no 'm moch: després de pagá 'ls sis quartos encare tenir que baixá avants d' hora, si per cas que 'm tornin lo que 'm toca per lo que falta.

—Bah nosaltres baixarem aquí.

—Si, aixis com aixis.... pues tornant ab lo que deyam de 'n Mariano, tè 'l negoci segú: si 'm creu á mí, guanyará quartos ab los estampats...

—¿Que baixa vostè també? Si, la torre es aquí á quatre passos.

Y baixant casi tothom menos la dona dels sis quartos arribá 'l cotxe sens novetat á la plassa de 'n Rovira.

MISTER JOHNSON.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Si al menos haguéssem tingut firas y festas de la Mercè, 'ls teatros haurian fet á últims de setembre lo que no van poder fer durant lo agost. ¡Pobras empresas! Darrera de un istiu de gent á fora, una diada de la Mercè sense forasters. D' aixó se 'n diu ploure sobre mullat.

Los teatros d' istiu agonitzan; no obstant algunas de las companyias renaxeran, segons sembla, en los teatros de hivern. Aquí tenen la de opereta de Scalvini, á punt de trasladar los trastos al *Principal*, ab lo compromís d' inaugurarhi la temporada. Si 'l Sr. Bernis procura aumentar l' orquesta y 'l director d' ella s' espavila una mica, aquella companyia verdaderament notable, tindrà un gran reals. Aquesta senmana ha estrenat una sarsueleta en un acte titulada *Cuento de Boccaccio*, que á pesar de tenir una música molt insignificant, resulta sumament divertida.—Lo benefici de aquell gat de 'n Poggi vá proporcionar una bona entrada y molts aplausos.

Doña Flamenca de 'n Molas y Casas vá agradar. L' obra en realitat no tè altre objecte que aprofitar las pessas més graciosas de *Doña Juanita*. L' autor siguié cridat á las taulas.—La companyia de 'n Cereceda sembla que donará algunas pocas funciones en lo *Teatro Ribas*, y la companyia de la Sra. Pesset (que siga dit entre paréntesis ha representat ab molt acert la sarsuela *El salto del pasiego*) passará, segons diuen, al *Teatro del Circo*.

Al *Trooli* acaban d'escorre 'l ball *Parthénope*, ab la particularitat de haverse encarregat de la primera part la Sra. Michi-lucci, ballarina tant modesta com hàbil y útil a las empresas.

Quan sàpigan a Madrit que á Barcelona s'han posat uns *Hugonots* á dos ralets l'entrada, 'l pobre Rovira empresari del Real que ha hagut de augmentar los préus per salvarse, exclamará:—No sè com dimontri s'ho arreglan á la mèva terra. La veritat es que s'ho arreglan bè. En la primera representaciò, estant lo *Bon Retiro* plè á vessar, va haberhi de tot: hò, mitjà y dolent. De mitjas pessetas tamhè n'hi ha de totes menas, de marcadas, de borrosas y de llisas.

Resumen: Valentina (Sra. Bazarra) molt aplaudida, en lo duo del acte tercer.—Raul (Sr. Balzafiori) molt acarquinvolat: ja se vé, si fòs un tenor de punta no cantaria al *Bon Retiro*. ¡Oh y ab l'escassés que are hi ha de bons tenors!—Nevers (Sr. Blanchart) notable; un Maurrel petit, pero que vaja seguint y arribará á gran.—Saint Bris (Sr. Balats) un debutant que vá tenir la sort de que 'l públich no 'l rebès ab desagrado.—Reyna (Sra. Gasull) discreta: mitja pesseta passadora.—Patje (Sra. Fàbregas) molt aplaudida en la cansó del acte segon: las noyas macas sempre agradan.—Marcelo (Señor Leon) bastant bè.—L'orquesta y 'ls coros ván donar algunas ensopagadas.—Lo director, Señor Perez Cabrero, vá ser cridat á l'escena al final del segon acte.

Vels'hi aquí tot lo que puch dirlos de aquest baratisim acontèixement teatral.

Lo *Circo ecuestre* continua sense novetat.

Y de las dugas corridas de toros del diumenje y del dimecres? ¿Qué volen que 'ls ne diga?—L'entrada fluixa; las corridas regulars. Los toros de Lopez Navarro, grossos com catedrals, se 'n anavan al bulto y 's feyan perillosos á la hora de la mort.—Los del conde de la Patilla, no tant granats com los anteriors, tenian la mateixa tendencia.—Tant los uns com los altres feyan venir á la memo'ia 'ls microbis del Dr. Letamendi, que no hi ha reactiv que hi valga. Ab aquells toros no hi valian estocadas.

Lagartijo vá treballar com un héroe sobre tot en lo maneig del drap: Angel Pastor vá suar sanch y aygua. Ja 'ls dich jo que tant diumenje com dimecres vá guanyá 'l jornal.—La quadrilla bè, y dels picadors, lo més gras de tots, un tal Cirilo vá tenir una ovació 'l primer dia, y 'l segon una cullida, sense graves conseqüencias.—Lo Sabaté 'l dimecres vá arreplegar puros en gran, per haver posat quatre ó cinch picas sense perdre 'l samalé, ni caure de caball. Are que tè puros y gloria, no seria mal que 's tallés la queta y plantés estaneh. Es un consell de amich.

Demá passat diumenje: sis toros de la Patilla, lidiats tots ells per en Mazzantini.

Després de aquest nom, no cal dir res més. Aixís donchs fins á diumenje.

N. N. N.

UN ASSESSINAT!

¡¡Horror!!

(A DON GIL...)

Surtia tranquilament de treballá als *Atmatlons* y al sè al carrer de Ponent observo un quadro imponent: municipals, polissons,

un senyor que dnya guants (era l' arcaldé de barri) prenent midas, tirant plans, y cadavérics semblants fent melancólich xibarri.

Los espectadors murmuran:—¿Será un misteri? ¿Un miracle?—Tots los transeunts s'aturan, sabé ab deliri, procuran, la causa del espectacle.

Un xiscle esgarriador per tot lo carrer ressona. Com si la ma d' un traydor clavès cruel punyal al cor d' una innocenta persona.

La frenética mirada no 's desvia d' una tenda qu' está ab pany y clau tancada. La gent tem, horrorisada qu' á dins hi ha una mort horrenda.

Los curiosos, molt inquietos exclaman:—Socorro; auxili.—Y esparveran uns xisclets y 'l drinch fer dels ganivets per dintre del domicili.

—¡Un assessí!—Un criminal!—¡Una víctima!—¡Un cadávre.—Un pibre municipal per fer despejá 'l local vá repartint cops de sabre.

—Obriu las portas corrent cridan los vehins ab ansia, y entre mitj de tanta gent, se presenta de repent el juez de primera instancia.

—Prest fá obrir de bat á bat; esquadriña las tasqueras:—¡Sanch á terra! ¡Horror! ¿qu' ha estat?—

¡¡Lo tender qu' ha degollat un porch de cent carniceras!!

MARÍA BOCANEGRA.

ESQUELLOTS.

Los capellans nos fan perdre la fé religiosa. De la mateixa manera los metjes nos fan perdre la fé en la ciencia de curar.

¿Han vist res més ridicul y al mateix temps més trist que las polémicas sostingudas entre alguns galeños á propòsit del cólera?

Vaja, que no sembla sinó que 'ls metjes pertanyin á l' esguerra dinástica: no n'hi ha dos qu' estigan d' acort.

L' un sostè que las quarentenas son inútils y que 'ls cordons no serveixen per res enterament.

Afirma l' altre que desgraciats de nosaltres si no fossen los cordons y las quarentenas.

Diu aquest que las fumigacions per fortas que sigan no poden res contra 'ls microbis.

Y l' altre assegura que no hi ha microbi que resisteixi l' efecte poderós dels ácits.

Resultat: tants caps, tants barrets: tants metjes, tantes opinions.

Lo Dr. Letamendi es lo que ha descubert la immortalitat dels microbis. Després de subjectarlos á 28 reactius distints, capassos de matar á 28 generacions de bastaixos, resulta, segons lo doctor Letamendi, que 'ls microbis al cap de quinze dias d' estar en remull, nedan, bellugan la qua y alguns s' ho prenen tant á la fresca, qu' encare 'ls queda humor per reproduhirse.

Lo doctor Olamendi nega que aixó siga possible, y l' un y l' altre preparan nous experiments en busca de la veritat.

Pero ¿y quan la sàpigan qué? ¿Que hi haja medi ó no n'hi haja de mata 'ls microbis què 'ns importa? Després s' haurá de discutir si 'ls microbis son causa ó efecte de las malalties y després s' haurá d' esbrinar si son útils ó perjudicials ó merament inofensius. Per lo tant ja tenen tela tallada.

—Per mi es una barbaritat que molestin d' aquest modo á aquestas pobras bestiolas; deya l' altre dia un amich mèu.

—Pero home, ¿en qué 't fundas?

—Ja veurás: com que jo soch de la societat protectora d' animals...

Parlant dels experiments del Dr. Letamendi, una persona que 'l coneix á fondo 'm deya:

—Desenganyis, es com Alcibiades: aquest per cridar l' atenció, un dia vá tallar la qua del seu gos: en Letamendi al véure que ja feya temps que ningú s' ocupava d' ell, ha proclamat la immortalitat dels microbis. L' únich que trobo estrany es que per ferse véure s' haja fixat ab una bestia tant petita... ¿No podí acudir als elefants?

Demá dissapte sortirá 'l número de la *Campana de Gracia*, de tamany doble y ab caràcter d' extraordinari. Ja poden pensar que la causa d' aquesta novetat es la celebració del XVI aniversari de la gloriosa Revolució de Setembre.—Dit número contindrà quatre páginas ilustradas pèls artistas Manel Moliné, Joseph Lluís Pellicer y Apeles Mestres.—Ja 's coneix qu' en fetxas tant senyaladas la *Campana* ho vessa tot.

L' escena á Nàpols.

Un home que tenia una gana que l' arbolava vá acostarse á unas donas qu' estavan comprant uns bollos y vá fer ademan de tirar uns polvos sobre las pastas.

Tant las compradoras com las venedoras, creyent que 'ls polvos suposats eran un malefici per fer agafar lo cólera, ván agafar al home violentament pèl brás, exclamant:

—¡A menjartels!... Pillo... No sortirás d' aquí que no te los hajas menjat.

Y 'l pobre famelich vá troure 'l ventre de pena, cruspintse'ls sense compliments.

A Barcelona hém tingut dos nous cassos.

L' un en una certa minyona de una certa casa del carrer de Trenta-claus, que com diu que totes tenen sort vá sortir en bè de la malaltia, donant un disgust á n' en Romero Robledo que ja fá temps que busca ab afany un verdader cas de cólera.

L' altre ha ocorregut en lo carrer de la Cera.

Algun desconfiat deya:

—Aixó es que volen encerarnos.

Lo cas del carrer de la Cera no ha sigut calificat de cólera morbo asiatic sinó de cólera morbo *europen*.

Un altra varietat del cólera: ¡Com que 'l carrer de la Cera es á Europa!

Seguint aquest sistema, lo dia que 'l fulano 's presentí á Gratalops, los metjes serán capassos de dir que 's donan cassos de cólera morbo gratallopense.

Es histórica la següent frase pronunciada fá poch dias per un assilat á Sant Boy.

—De boigs ne som tots: los qu' están á fora y 'ls que vivim aquí no hi ha més diferencia sinó que 'ls de aquí som los *catedráticos*.

Respecte al cólera casi m' hi tornat escéptich. En efecte, no crech ja ab cap prescripció dels metjes.

L' únich que 'm consola es una cosa que la vinch observant desde que dihen que 'l cólera 's passeja per Espanya, y es la virtut negativa del ministre de la Gobernació.

Basta que aquest senyor declari 'l cólera en un punt porque cessin com per encant los cassos y las defuncions.

Jo crech qu' en Romero Robledo es saludadò: poble infestat qu' ell toca ab la llengua, poble curat.

Lo Sr. Cuspinera acaba de publicar la segona edició corregida y notablement aumentada de la «Guia cicerone del viajero ó bañista en Caldas de Montbuy.»

Es una obra curiosa y molt útil per quantas personas visitin aquella població. Se vén á dos rals en la llibreria de 'n Lopez.

Lo Sr. D. Joseph Maria Pons nos ha favoreseut ab un exemplar de la seva sarsuela *Un músich de regiment* que fòu estrenada en lo Teatro Espanyol ab lo títol de *Per una solfa* y després posada en lo *Bon Retiro*, ab lo títol que are porta.

Obras novas: S' ha comensat á publicar una segona edició de la magnífica novela, del infortunat Anton Aladill, titulada *Barcelona y sus misterios*. Aquesta obra, una de las més notables del popular novelista, se publica por entregas y vá ilustrada ab magnífics cromos y elegants vinyetas. L' obra es de gran lujo y 'l préu molt económic: un reparto semanal de 32 planas y dos ralets cada reparto.—Si volen veure mostres de aquesta publicació arribinse á la llibreria de 'n Lopez.

Lo jove escriptor G. Elias ha publicat una obreta en vers titulada *Cinch minuts sobre una noya*. A pesar del títol, lo text resulta molt moral. Val dos ralets y 's vén á ca'n Lopez.

Biu un periódich que un pobre que vá fer lo camí a peu desde Alicant á Sevilla vá ser relxassat en tots los pobles en que pretenia entrar.

Ja se sab: en temps de salut y en temps de cólera, 'l pitjor microbi es no tenir una pesseta.

La comissió facultativa pensionada per l' Ajuntament de Barcelona, que havia anat á Marsella per estudiar lo Cólera, demaná permis per passar á Nàpols á continuar sos estudis.

Pero ha arribat á la frontera de Italia y s' ha trobat ab un cordó, sent tants los cordons que hi ha desde la frontera á Nàpols, que es molt possible que al arribar la comissió á aquesta última ciutat, já 'l Cólera haurá acabat la seva missió sobre aquella terra.

Vels'hi aquí una comissió científica presa en una xarxa de cordons...

Y després encare dirán que 'ls cordons sanitaris no son un gran auxiliar de la ciencia.

Bonich!.. Bonich!.. Bonich!..

A propòsit de las agafadas de carn fresca realizadas pèls burots del carrer de Provenza, l' inspector general de consuns ha respost á la prempsa, dihent que las Ordenansas municipals prohibeixen l' entrada á Barcelona de carns frescas mortas fora del nostre Matadero.

Es de creure que las paternals Ordenansas dictan aquesta prohibició per evitar l' us de carns adulteradas, ja que d' altra manera no lò rahò de ser.

Donchs bè ¿saben vostès lo que fan ab la carn decomisada.

¿La destruheixen? No: l' entregan á un establiment de beneficencia.

Es á dir: vostès no poden menjarla, que 'ls faria mal. Pero 'ls albergats de las Hermanitas ó de la Casa de Caritat ó de la Casa de Misericordia, ja es un altra cosa: aquests ó bè tenen més bon pahidor que 'l resto dels barcelonins, ó bè encare que 's reventin, no importa.

L' administració dirá:—Unas quantas bocas menos.

Lo comers de Barcelona ha dirigit una exposició al govern, reclamant contra 'ls cordons sanitaris.

Y t'è rahò 'l comers.
Jo coneix un betas y fils que á pesar del gran consum de cordons, està á punt de plegar la botiga.
Lo govern li fá la competencia y ell no s' hi pot salvar.

Los vehins de la casa sospitosa del carrer de Sant Telm (Barceloneta) ja han sortit del lassareto del Parque, grassos, contents, alegres y ab las butxacas plenas de quartos.

L' arcalde vá pagar 18 pessetas als homes, 15 á las donas y 6 als noys.

Un cas sospitós cada senmana á cada casa y á viure de renda.

Una mamá al seu fill:

—¿Ramonet que t' estimas més? ¿Sucre ó confitura?

—Sucre.

—¿Per qué?

—Perque es més *ensucrat*.

QUÈNTOS.

Un nen que créu que las criaturas que neixen, s' envian de Paris, deya:

—Mamá... cómpram una germaneta.

—¿Y per qué la vols fill meu?

—Per inflarli 'ls bigotis.

¡Oh santa ignocencia!

Un inglés que visita Espanya per primera vegada, vá segut al costat del majoral en la delantera de una diligencia, y no cessa de importunarlo fentli preguntas y més preguntas, sobre tot lo que véu.

Per últim passa una manada de galls d' indis y pregunta:

—¿Cómo llamarse esos animales?

Lo majoral, empipat, respon:

—Aquí les llamamos ingleses.

L' inglés comprén la pulla y no torna á obrir la boca fins al cap de un bon rato que passa per la carretera una manada de porchs. Llavors donant un cop de cotxe al majoral li diu:

—¿Saber usted como llamarse esos en Inglaterra? Llamarse mayoresales.

A cal barber:

Lo parroquiá:—¿Véu? aquí sobre del llabi hi tinch un granet: sobre tot vagi ab cuidado á tallármel.

Lo barber (ab tó burleta):—¿Tant se l' estima?

Lo parroquiá (incomodat):—Si senyor .. Es un recort de familia.

Una dona casada dona compte al seu marit de las impertinencias de un cusí atrevit que fá temps que la busca.

—Jo faig tot lo possible per tréuremel del davant...

y no puch lograrho... ¿Qué haig de fer? Dónam un consell.

—¡Oh! exclama 'l marit tot alarmat: es precis ensenyarli las dents.

—Precisament avuy las hi he ensenyadas.

—¿Y qué?

—No res: m' ha dit qu' eran perlas.

Dos amigas de colegi 's troban després de molt temps de no haverse vist. Una d' ellas s' ha casat, y, naturalment, explica á la seva amiga 'ls incidents de la seva vida matrimonial.

—Lo meu marit es poeta.

—¿Alsa amigo!... ¡Quina sort!...

—No 'u cregas pas, filla mèva.

—¿Y aixó? ¿No l' estima?

—Ja casi no ho sè. Mira, al principi qu' eram casats sempre 'm parlava en vers... Pochs dias després ja 'm parlava en prosa ..

—¿Y are?

—Ni en prosa ni en vers... Are 'm parla en signos.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

La dona de 'n hu girat
(que ja fá temps qu' es soldat)
es molt guapa, molt formal,
y molt *segona tercera*;
sols t'è que se desespera
quant ell toca la *total*.

MILLÀ.

II.

Si pogués gosar del tres
de posseí una *hu-dos* d' or,
l' ofici més agradable
per mi, fóra lo de *tot*.

FREIXETA PETIT.

SINONIMIA.

Diumenje, varias criaturas
y entre ellas mon nebot
ván entrar á casa 'n *Tot*
per comprá unas confituras;
y allí en lo péu de l' acera
un *total* ne ván trobar
que á pesar de preguntar
no ván pas saber de qui era.

RAMON ROMANISQUIS.

CONVERSA.

En una botiga:

—¿Quin preu t'è aqueix mocadó?

—Dotze rals; pero es de fil bò.

—Senyor Pacó, téquil, perque no 'u val dotze rals com vosté diu y 'm sembla que s' equivoca, perque tampoch es mocador de fil.

—¿Donchs de qué es y quan val per vosté?

—Ja li he dit.

TOT HI VÁ BOLA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.

4 4 2 3 6 2.—Un metall.

1 7 4 4 5.—Nom d' un cuadrúpedo al neixer.

1 2 4 2.—Utensili de cuina.

6 2 1.—Planta comestible.

1 2.—Aliment.

7.—Una lletra.

NOY DEL QUART PIS.

TRENCA-CLOSCAS.

ALSA, MÓCAT.

Formar ab ab aquestas lletas lo títol de una sarsuela.

MARTINET DE SANT MARTÍ.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: vocal.—Segona: lo que fá 'l foch.—Tercera: búcaho en los colomars.—Quarta: nom de dona.—Quinta: idem.—Sexta: preventiu.—Séptima vocal.

BALLADOR DE LA CATALANA.

GEROGLIFICH.

×
Negre
I

no
SAL
MIIX

RAMON ROMANISQUIS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Ma-gra na*.
2. Id. 2.ª.—*Ca-no a*.
3. CONVERSA.—*Rosa*.
4. MUDANSA.—*Escala, Esquila, Esquila, Escola*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bartomeu*.
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo contramestre*.
7. ROMBO.

D
S I S
D I N A R
S A L
R

8. GEROGLIFICH.—*La Jota es ball de castanyolas*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA.

Los nous diputats provincials.

Llamada y tropa.

L' únich que celebrará aquest any las festas de la Mercé.